

Skandinaviens Skjærne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Ten 15de April 1899.

48de Aargang.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 22de Januar 1899.

Jeg kan ikke undlade at udtrykke min Taknemmelighed og Glede over at have funnet lytte til de Vidnesbyrd, jeg har hørt her i Dag, og jeg nærer den Overbevisning, at jeg derved ikke alene udtrykker mine egne, men tillige Størstedelen af denne Församlings Følelser. Jeg tror ikke, at vi i saa kort en Tid kunne faa et bedre Indblif i Beskaffenheten af Eldsternes Arbejde i de forskellige Grene, hvori disse ere syssel-satte, og Maaden, hvorpaa de høste deres Erfaringer, end vi have faaet i denne Eftermiddag. To Eldster fra de sydlige Stater, een fra Indian-Territoriet, een fra Australien, og een Eldste fra Schweiz og Paris ere komne tilbage fra deres Missioner, og de have alle baaret deres Vidnesbyrd om, hvorledes Guds Kraft har ledsgaget dem, og om hans Godhed imod dem. Og dersom kun disse unge Mænd i Fremtiden ville fortsætte saaledes, som de have begyndt, og opelske den Aand, som de ere komne i Besiddelse af, da ville de blive i Stand til at udrette meget godt paa forskellige Steder og indenfor deres Omgangskreds. Paa denne Maade blive Mænd levende Vidner om Sandheden af dette Værk; thi de have selv overbevist sig om dets Guddommelighed. Og jeg haaber, at de fremdeles ville uddanne sig i det gode og leve et helligt og rent Liv for Herren, at hans Aand vedblivende maa bo i deres Hjørter.

Medens jeg har sidset og lyttet til de afgivne Rapporter, har jeg anslillet nogle Betragtninger over Beskaffenheten af den Mission, som Herren har betroet os, hans Folk, at udføre i Verden. Mørke, Vidfarelse og Misforstaelse har haft stor Indflydelse paa Menneskene, som bo paa Jorden, men vore Eldster have ved deres Preædiken bortryddet en stor Del deraf. Førend Kirken blev organiseret, gav Herren en Åbenbaring til Profeten Joseph Smith angaaende Menneskeslægtens Stilling. Indtil dette Tidspunkt læerte de forskellige Sekter almindeligvis, at naar et Menneske forlod denne Tilværelse, vilde der ikke gives ham nogen

anden Lejlighed til at omvende sig og blive frelst; med andre Ord, hans Skæbne var afgjort for al Evighed. Dersom han var en god og retstæffen Mand, vilde han gaa til Himmelten, men dersom han var en ugodelig Mand, vilde han gaa til Helvede. Hans Stilling kunde aldrig forandres; han vilde enten faa evig Lyksalighed eller evig Elendighed. Aldrig vilde der være nogen Hjælp for den, som blev overdraget til Helvede. Paa denne Maade forsøktes Folke, og alle Anstrengelser gjordes for at faa Menneskene til at omvende sig fra et syndigt til et retskaffent Levnet. Dette var Prædikanternes Tema for 50 eller 60 Aar siden. Men Profeten Joseph Smith aabenbarede ved Guds Aands Inspiration Beskaffenheten af de ugodeliges Straf; at skont den er evig, som alle Guds Straffedomme ere, efterdi han selv er evig, vilde Sjælen dog ikke blive fordømt til for evigt at straffes. Denne Aabenbaring forklarede Herrens Ord meget tydelig, som figer, at ethvert Menneske vil blive belønnet efter deres Gerninger i Nødet. Aabenbaringen af dette Princip har haft en vidunderlig Virkning paa Menneskeslægten. De Ideer, som den Gang vare herskende, ere blevne eksploderede eller i det mindste ikke tros i den Udstraækning som tidligere, og bedre Ideer ere traadte i deres Sted, foraarsaget for en stor Del, som jeg før sagde, ved denne Kirkes Eldsters Prædiken og Arbejde.

Det samme er tilfældet med dem, som aldrig have hørt Jesu Kristi Evangelium. Hvor uvidende vare ikke Menneskene den Gang med Hensyn til dette! Dersom man spurgte Prædikanterne, hvad Hedningernes og alle andres Skæbne skulde blive, som ikke havde hørt Jesu Kristi Evangelium, hvad vilde de da svare dertil? Vi have lært, at der er kun eet Navn givet under Himmelten, ved hvilket Menneskene kunne blive freste, nemlig Jesu Kristi Navn; men der er Millioner af Mennesker, som aldrig have hørt dette velsignede Navn; som aldrig have hørt, at Jesus døde for at frelse Menneskene. Hvad vilde deres Skæbne blive? Aldrig er noget fornuftigt eller tilfredsstillende Svar blevet givet herpaa af nogen selterisk Prædikant. Men Joseph Smith, inspireret af Gud, aabenbarede for Menneskeslægten, hvorledes disse kunne opnaa Frelse ligesom vi, og tildels ogsaa af hvad Beskaffenhed Belønningen og Straffen vil blive, som Gud har beredet for Menneskeslægten. Ingen kan læse disse Aabenbaringer uden at blive overbevist om deres Sandhed. De kunne maaske twile paa, at Manden som modtog Aabenbaringen, var en Guds Profet, men Sandheden kan ikke omstødes. Denne Sandhed har udbredt sig, indtil den kristne Verden nu næsten er gennemtrængt af denne „Mormon“-Lære.

Denne Kirkes Missionærer gaa ud i Verden, udrustede med Sandheden Budskab om Liv og Frelse, og paa samme Tid have de i Besiddelse disse Aabenbaringer, som sætte dem i Stand til at imødegaa Verdens Vise. Disse Principper bære Præg af en Magt og Guddommelighed,

som absolut maa tiltrække sig Menneskenes Opmærksomhed. Som jeg før sagde, ville de maaſke forkaste Profeten, ved hvem de blevne aabenbarede, og ſige, at han ikke var inspireret af Gud, men de kunne dog ikke forkaste ſelv Principperne.

Sæaledes forholder det ſig med ethvert Princip, ſom henhører til det evige Evangelium. Verden drager stor Nytte af de Lærdomme, der forkyndes af vore unge Mænd, ſom blive udsendte til Jordens forskellige Dele. De kunne maaſke ſelv nære den Tanke, at de ikke gøre meget godt; men ingen kan forkynde diſſe herlige Lærdomme, ſom Herren har aabenbaret, uden at de ville have deres Virkning paa Menneskene. Jeg har den Anſtuelſe, at intet Sandhedsfrø er nogensinde bleven udfaaet forgæves. Det vil føſte Rod i et eller andet Hjerte og vil forblive der. Det vil maaſke ikke vokſe ſlge med det ſamme, men Dagen vil komme, enten i dette eller ogsaa i det tilkommende Liv, da det vil vokſe og bære Frugt. Jeg tror derfor, at Eldsterne, ſom bære deres Vidnesbyrd for Verden om, at dette Værk er af guddommelig Oprindelse, og at Joseph Smith var en ſand Profet, udføre et ſtort Værk, der i tilkommende Tider vil bære gode Frugter. Endført maaſke ingen bliver omvendt og døbt, vil alligevel Missionærernes Arbejde bidrage til Sjæles Frelſe og Forløſning.

Gud har ved ſine Profeter aabenbaret for os, at enhver Sjæl, ſom er blevne født paa Jordens Plan, ſkal høre det glædelige Frelsens Budskab enten i dette eller ogsaa i det tilkommende Liv. Enhver vil ſaa Lejlighed til at høre dette Evangelium og til at fatte Tro paa Jesus Kristus, omvende ſig fra sine Synder, og adlyde Evangelietſ Principper. Ifølge de Egenſkaber, Gud befidder, kan han ikke fordømme Menneskenes Børn, dersom de ikke have hørt Sandheden. Det er fun i de Tilsælde, hvor Menneskene høre Frelsens Plan, ſom Gud har lagt for at frelſe og forløſe dem, og ſaa forkaste den, at Jordømmelſe vil hvile paa dem, og at de ville blive ſtraffede i Ewigheid med deres Hjørterſ Haardhed. Derimod ville de, ſom adlyde Sandheden, naar de høre den, blive belønnede forholdsvis til det Levnet, de føre efter at have annammet den.

Gud har befalet ſine Tjenere i enhver Tidsalder at prædike Omvendelſe. Dette er en Befaling til os af ſtørſte Bigtighed, og uden ved at efterkomme den udføre vi ikke vor Bligt. „Omvender Eder, alle Jordens Indvænere!“ er det Raab, Gud ønsker vi ſkulle udbasune for vore Medmennesker. Det er ved Omvendelſe, at vi ſkulle blive frelſte. Vi ſkulle tro paa Jesus, omvende os fra vore Synder og forsage alt det Onde. Dette er Englenes ſaa vel ſom Menneskenes Raab. De falde paa hele Skabningen til at omvende ſig. Herren ønsker, at vi alle ſkulle forsage Synden og vende os til ham; og i de Tilsælde, hvor vi have gjort Uret, ſkulle vi omvende os derfra; og dersom vi ville gøre dette, har han lovet os Tilgivelse.

De Alander, der paa Grund af deres vederstyggelige Gerninger her i Livet ere under Fordommelse, ville faa Lejlighed til at høre disse frelsende Principper forklyndt, men ville blive holdt i Forvaring i Alanderne's Verden, indtil de omvende sig. Det Arbejde, Mænd med Præstedommets Myndighed have paabegyndt her, vil blive fortsat i det tilkommende Liv, hvor de ville deltagte i det store og herlige Værk, at bringe det glade Budskab om Frelse til dem, som sidde i Mørke paa Grund af deres Synder, og som maa ske ere i samme Stilling som dem, der vare ulydige i Noe Dage; hvem Herren sendte til Fængslet efter at have udryddet dem af Jorden ved Syndfloden, fordi de forstædte Noe og hans Medarbejderes Vidnesbyrd. Men Herren havde dog lovet sine Ejendomme, at disse Alander skulde blive besøgte efter at have tildels udført Straffen for deres Overtredelser, og denne herlige Mission udførte vor Frelser, Jesus Kristus, medens hans Legeme hvilede i Graven. Han besøgte disse Alander i Alandeverdenens Fængsel og aabnede Døren for dem ved at prædike Omvendelse til Frelse for igen at give dem en Lejlighed til — efter at have lidt under Guds Bredes Domme fra Syndfloden indtil Kristi Besøg hos dem — at de maatte annehmen Evangeliet og ved Omvendelse blive frelste. Dette er det store Værk, der paahviser os som Guds Folk baade her og hisset.

Intet Værk er af vor himmelske Fader anset af større Bigtighed, end dette Forsøg paa at frelse hans Børn. Derfor er det, at vores unge Mænd, naar de komme hjem, bære deres Vidnesbyrd om den Guds Kraft, de have erfaret. Den er af Gud bleven dem aabenbaret, fordi de virke for hans Børns Frelse. Som jeg før sagde, Himmelens Engle frydes over dette Værk, der har til Formaal at frælse Guds Børn, og formedelst Lydhed bringe dem tilbage til Faderens Nærværelse, hvor de kunne døvæle i Lykkelighed og nyde de Velsignelser, han har beredt for dem, som efterlevde hans Love. Dette er et Arbejde der nu paahviser os at udføre. Derfor bygge vi Templer, og disse ere tydelige Vidnesbyrd om, hvad vi tro, og hvad vi gøre dertil. De Sidste-Dages Hellige udfører et større Arbejde for Menneskenes Frelse, end hele den øvrige Verden tilsammen. Dette er meget at sige, og kunde maa ske af nogle betragtes som Pralen; men det er ikke et meningsløst Udtryk — det er en betydningsfuld Sandhed. Herren har velsignet os med Midler, og vi have brugt en Del deraf til at bygge Templer og ville endnu anvende meget i samme Arbejde. Vor vigtigste Mission er, ligesom den hidtil har været, at gøre hvad der staar i vor Magt for at frelse Menneskene, at gøre dem godt og bibringe deres Forløsning. Vi tro, at de, som have modtaget det hellige Præstedommme i denne Tid og Slægt og allerede have nedlagt det jordiske i Graven, ere nu beskæftigede blandt Mørkheden's Regioner, hvor de ulydiges Sjæle ere fængslede, og der prædike Evangeliet for disse, ligesom det er blevet os forklyndt her.

Hvad er Evangeliet? Først, Tro paa den Herre Jesus Kristus, Verdens Frelser og Forløser, som forlod sin herlige Bolig i det Høje, og kom ned paa Jordens for at lide og dø for vores Synder. Dernæst er Omvendelse. Hvor herligt er det ikke at være i Stand til at sige til en slet Person: „Omvend Dig af et oprigtigt Hjerte, og Gud vil tilgive Dig.“ Dette er, hvad der bliver prædiket for Mænderne, som ere i Forvaring. De blive underviste om, hvorledes de kunne slippe ud fra deres slette Omgivelser og undgaa Satans Magt. Dersom de da omvende sig, findes der Mænd paa Jordens, som ville udføre de nødvendige Ordinanser for dem paa de Steder, som ere helligede til Gud i dette Øjemed. Der kunne de lade sig døbe for de døde, og modtage Haandspaa-læggelse for dem, saa at de kunne erholde den Helligaands Gave, og derved blive befriede fra evig Fortabelse og førté ind paa den Sti, der leder til evig Fremadstriden.

Kunne vi tænke os et herligere Værk end dette at bruge vor Tid til? Vi tale om Himmel — hvad bedre Himmel kunne vi ønske os end der, hvor vi kunne deltagte i et saa ophøjende Værk! De lykkeligste Aar i mit Liv ere tilbragte med at forkynne dette frelsende Evangelium. Det har været mit Lys hele mit Liv, og har syldt mig med en usigelig høj Lykhalighed. Jeg formaar ikke at udtrykke i Ord de Hjælper, jeg har næret, medens jeg virkede som en Evangelisk Budbærer. Derfor ved jeg, hvor herligt det er. Intet paa Jordens er mere glædesbringende, intet saa ophøjende og ønskeligt. Jeg kan ikke tænke mig noget andet, vi kunde bruge vor Tid til, der bringer Sjælen mere Glæde og Tilsfredshed. Vi kunne anvende evige Tider til at gavne vores Medmennesker.

Der er forskellige Grader af Herlighed og Ophøjelse. Nogle opnaa en højere Grad end andre. Disse maa hjælpe dem, som ere paa et lavere Trin, til at komme op højere. Andre ere paa et endnu lavere Trin og maa ligeledes hjælpes opad af saadanne, som ere komne længere fremad mod Malet. Saaledes kunne vi forsætte; hvort Menneske i sin Birkefreds og sin Herlighed kan bruge sine Evner til at løfte andre op til den samme Stilling, som han selv indtager, og saaledes stride fremad fra den ene Grad af Herlighed til den anden, uden Ende; thi hverken Evigheden eller Herligheden har nogen Ende. Eftersom vi saaledes gøre Fremgang, blive vi selv i Stand til at gøre mere godt. Saaledes vil vor Himmel blive. Dette er det Værk, Gud er sysselsat med tillige med sin Søn, Jesus Kristus, der forsagede sin Herligheds Bolig for at frelse os. Han ansaa dette Arbejde for at være saa vigtigt og saa betydningsfuldt, at han forlod sin Bolig i Himmelten og kom herved paa Jordens. Og dersom vi have hans Aand brændende i vores Hjærter, ville vi føle ligesom han gjorde, og vi ville stride fremad fra den ene Grad af Fuldkommenhed til den anden — stride fremad ligesom vor himmelske Fader gør; thi selv for Gud og for den Herre Jesus

Kristus er der Fremadskriden. Ingen, som er delagtiggjort i dette Værk, kan staa stille deri. Det er en evig Fremadskriden fra den ene Grad af Kundskab til den anden. Paa denne Maade blive Menneskene stedse op-højede og drages nærmere op til Gud. Naturligvis hentyder jeg hermed ikke til dem, som have begaaet den utilgivelige Synd, som ere Fortabel-sens Børn; men alle andre ville faa Lejlighed til at omvende sig og skride fremad. Herren har lovet, at selv om vore Synder ere saa røde som Skarlagen, skulde de blive hvide som Uld, dersom vi kun ville omvende os. Dette er Budskabet, som han har udsendt sine Tjenere til at udraabe for Jordens Indvaanere; thi de eneste Midler, ved hvilke Frelse kan erholdes, ere Omvendelse og Lydighed til Guds Love.

Mine Brødre og Søstre, det er nødvendigt at vi omvende os. Vi burde altid nære en ydmig Aand, rede til Omvendelse. Synd vil lede os til Fordærvelse. Vi kunne paa ingen Maade deltage deri, uden at paadrage os dens skadelige Følger. Derfor burde vi omvende os, sky Synd og bede Gud om Tilgivelse. Vi burde vidne for ham ved vor Vandet, at vi angre vore Forseelser og ønske at afstaa fra dem. Ikke alene er Omvendelse nødvendig før vi modtoge Daab. Nogle synes at mene, at fordi de engang omvendte sig og blevе døbte i Vandet, at det var Enden paa den Sag. Hvilken stor Fejtagelse! Vi behøve altid at nære en Altraa til at omvende os fra ondt. Vi behøve at bede Gud om at vise os vore Fejtagelser hver Dag. Hver Aften, før vi lægge os til Hvile, burde vi genkalde hver Tanke, Ord og Gerning af den forsvundne Dag, og da omvende os fra alt, hvad vi kunne se, der var ondt, og som har mishaget den Helligaand. Lev saaledes hver Dag, Brødre og Søstre, og streber efter at gøre Fremgang. Der er mange Ting, hvori vi kunne mishage Gud; i onde Tanker, falske Motiver, i at have egenhyttige Formaal o. s. v. Jeg siger Eder som en Herrrens Tjener, at der er en Aand aabenbaret iblandt dette Folk i Dag, hvorfra der maa ske en stor Omvendelse. Jeg skammes over meget, der foregaarder iblandt os. Jeg ser Mænd syldte med en Aand, der ikke er af Gud — ja, som endog ere fremragende Mænd. Jeg ved at Omvendelse hos disse er højest nødvendig, eller ogsaa vil en svar Fordommelse paa-følge. Vi behøve derfor at omvende os hver Dag og hver Time, alle og enhver. Ingen af os ere blevne saa fuldkomne, at vi ikke behøve det; og om vi ikke give Agt derpaa, ville vi bortdrive den Helligaand, og hindre vor Fremadskriden. Vi behøve ikke at klynge os fast til den Taabelighed, at fordi vi ere Medlemmer af Guds Kirke og holde Præstedømmet, vi derfor kunne gøre, hvad der er andre forbudt, uden derved at frænke Guds Aand og komme under Fordommelse derfor. Dette kunne vi ingenlunde. Jeg bærer Eder mit Vidnesbyrd derom i Dag.

Nu beder jeg Gud om at velsigne os alle, og sylde os med sin Helligaand; at han vil give os den rette Forstaelse om vort Forhold

til ham og til vore Medmennesker. Lader os være som Frelsere i vor Scære, som vor Herre og Mester var og er. Lader os trægte efter hans Aland, føge at frelse vore Brødre og Søstre og ikke fordømme dem. Lader os afslægge Fordomme, Hat, Fjendskab og alt saadant, og øve Kærlighed. Gud er Kærlighed. O, hvor opløftende denne Tanke er! Vi maa fylde vore Hjørter med Kærlighed, endog for dem, der føge at skade os, eller som gøre det, vi ønske de ikke skulde. Vi burde nære Kærlighed for alle vore Brødre og Søstre, ja, for hele Verden. Maa Gud hjælpe os til at eftertragte disse herlige Principper, som Herren haraabnbarer for vor Frelse, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

(Deseret News.)

Herskeshyge.

Salomon siger: „En langmodig er bedre end en vældig Mand, og den, som hersker over sin Aland, end den, der indtager en Stad.“ Herredømme over sig selv er ogsaa Begyndelsen til Visdom. Det er saare let, at hengive sig til Brede, Herskeshyge, Hævn og lignende Laster, men højst uformuftigt og meget farligt. Om vi f. eks. i Hjemmet, som Forældre, lade smaa Forseelser opfide os til Brede og Herskeshyge, svække vi hver Gang vor egen Ebne til at bruge vor Forstand, og vor Kraft til at „herske over vor Aland“ bliver dagligen svagere. Vi flynge, maa ske formedelst Ubetænksomhed, bittere Ord og Stød mod vores Undergivne, og derved bortdrive deres Kærlighed og Erefrygt, og tillige gør dem Livet meget ubehageligt, ja endog utaaelseligt. Gentagelse bliver til en Vane; Herskeshygen tiltager, og i samme Forhold uddriver den Fornuftens, og den lidende bliver tilsidst anset som sindssvag og som saadan maa ske hensørt paa en Sygeanstalt, usikkert til at have Raadighed over sig selv eller andre. Her er han naturligvis berøvet sin Handlefrihed, indespærret som i et Fængsel, og alt dette, i Stedet for at kurere, virker det mod-satte. Hans Sygdom fortærer hans eget Kød, han blegner og tilsidst visner bort som en solbrændt Urt. Mangt et Hjem er betyndet med Armod og Ufred paa Grund af Herskeshyge, for hvilken det eneste frelsende Hjælpemiddel er sand og vedvarende Omvendelse, der ikke burde udskættes en eneste Dag eller Time; men et Forsæt til at forbedre sig i denne Henseende burde bestandig holdes for Øje, indtil Sejeren over den onde Vane er vunden. Ingen Sidste-Dages Hellig kan misbruge den Magt, Herrnen har anbetroet ham, uden at paadrage sig Herrrens Mis-hag og Straf. Øv Kærlighed og Venlighed mod alle, men i Særdeles-hed mod dem i Hjemmet.

F. C.

Den 15de April 1899.

Aabenbaring.

Kristus har sagt: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det.“ Ord kunne ikke være tydeligere end disse. Hvis nogen kender Jesus Kristus, er det formedelst Aabenbaring, og paa ingen anden Maade kan han kendes. Vil nogen sige, at Profeter og Apostle kendte ham kun paa denne Maade, men at man nu godt kan kende ham uden saadan Aabenbarelse? Dette vilde være højst usornuftigt. Guds Aand er Aabenbarelsens Aand, thi der er sagt paa det bestemteste, at naar han, den Sandheds Aand (Talsmanden), kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder. Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde Eder. Altsaa se vi, at ikke alene har Sønnen forbeholdt sig den Ret at aabenbare sig nu som tilforn, men har sagt, at Sandhedens Aand, Guds Aand, skal tale og forkynde tilkommende Ting. Selv forudsiger Frelseren sin anden og herlige Tilkommelse tillige med meget af hvad, der skulde ske i de sidste Dage; men kunde man tænke sig, at han vilde tilfulde aabenbare alt, hvad der skulde ske herved to Tusind Aar efter hans Tid, især naar man tager i Betragtning, at Apostlene og de Hellige kunde dengang aldeles ingen Rytte drage deraf. Havde de ikke allerede alt, hvad de kunde fatte, og nok til at bekymre sig over foruden dette? Næppe kunde de tro, at han skulde saa snart forlade dem. Maa ske mindre kunde de have troet, at to Tusind Aar skulde henrinde inden han skulde komme i sin Herlighed. Havde de vidst Tiden for hans anden Tilkommelse, mon de da ikke vilde have haft mindre Mod og Udholdenhed til at gennemgaa de haarde Prøver, der var dem i Vente? Kristus var meget forsiktig med at profetere? Han vidste, de behøvede Trost for at fatte Mod. Han siger: „Jeg havde endnu meget at sige Eder, men nu kunne jeg ikke høre det.“ Jeg de faa Dage han levede, efter at have udsagt disse Ord, kan det næppe tænkes, at han tog en anden Beslutning og fortalte dem alt. Hvad han forkyndte dem om hans anden Tilkommelse var dem til Trost og Opmuntring, og hvad, der ikke var dem til gode, vilde han vist nok holde skjult indtil den rette Tid skulde komme. Kristus sagde aldrig, „dette er alt, hvad der skal nogensinde aabenbares,“ ej heller noget der kunde tyde til en saadan Slutning. Jeg alle forrige Tider, naar Gud har haft et Folk paa Jorden, som have holdt hans Bud, har han talet til dem

ved sine Ejendomme, Profeterne, og vil vedblive at meddele sit Folk sin Billie paa samme Maade. Paa Grund af, at „de toge sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, da de ikke funde fordrage den sunde Lærdom,” ophørte Gud med at tale som forдум, thi han funde ikke anerkende Skifte, som blevet indførte af Menneskene. (Se 2. Tim. 4, 3. 4.)

Her funde meget siges om det store Træsald, der nøjagtig efter Profeterne indtraf kort efter Apostlenes Bortgang. Herren vidste forud, hvad der vilde ske. Naar nu han ikke længer funde anerkende den saakaldte Kristi Kirke, der nu allerede var fordelt og i Twistighed, blev det absolut nødvendigt, at hans sande Kirke med den sunde Lærdom engang maatte genoprettes før Frelserens herlige Komme; thi „han skal komme til sit Folk,” og de skulde være beredte paa at møde ham med Jubel og Glæde, og ikke suffende. Denne Begivenhed saa Johannes i sit Syn paa Den Patmos. Han „saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelnen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jordens, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk . . . . Som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som har gjort Himmelnen og Jordens og Havet og Vandenes Kilder. Vil nogen sige at disse Ord ere alt for uthedelige for Menneskene at forståa? Af! Ja. Sandhedens Land, Alabensbærelsens Land, ved hvilken denne herlige Profeti blev modtagen og opstrevet, er nødvendig for at kunne forståa den. Men Herren vilde ikke holde den ustraffelig paa hin store Dag, som undskaar sig for at modtage Oplysning om Herrens hemmelige Ting af hans Ejendomme og Budbærere. Vil Herrens Dag komme over hans Folk som en Tyv om Natten? Nej, kun for dem, som ikke kende ham og som ikke ere hans Evangelium lydige, vil den komme uventet. Hans Ejendomsfolk vil ikke overraskes ved hans Komme, men vil møde og modtage ham og hans himmelske Hærsfare med Glæde. „Hvo, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elskre ham og aabenbare mig selv for ham. (Joh. 14, 21. og flere Vers.)

Eftersom der hos Kristus ligesom hos Faderen ikke er Persons Anseelse, hvorfor skulde han da ikke benaade os med Alabenbaring saa vel som sit Folk forhen; i Særdeleshed i Betragtning af det store Forberedelsesværk, der skal udføres i de sidste Dage? Men vi funde saaledes vedblive at anføre Skriften og Tornusten til Alabensbærelsens Forsvær. De Sidste-Dages Hellige vide af egen Erfaring, at Guds Kirke og Riget er ved den lovede Engel blevet genoprettet ved en ulærd Yngling, der bønsalta Gud i Ædmighed om Visdom og Forstand om Guds Kirke, saa at han maatte kunne slutte sig til den og tjene Gud. Til ham aabenbaredes Herren sig, og havde han ikke Rettighed dertil? Skulde

han spørge sig til Raads af Mennesker først? Lader Vantroens Børn vogte sig for at forkaste Herrens Udvalgte! Gud gjorde ham til en Profet, og hans mange Profetier, der ere bogstavelig blevne opfyldte for vore Øjne, vidne om hans guddommelige Sendelse og Myndighed. Til ham blev Rigets Nøgler gengivet som til Apostlene fordum. Ved ham blev de meddelt andre og vedvarende findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og følgelig hos intet andet Samfund paa Jordens i vor Tid.

F. C.

Afløsning og Beskikkelse. Følgende Eldster, der alle have udført et hæderligt Missionsarbejde i Skandinavien i de sidste 2 Aar, løses derfra med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Eldste C. S. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference, og Eldsterne Peter S. Olson og Frederik Petersen løses fra at arbejde i Göteborg Konference.

Eldste Morten Jensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskrives til at arbejde i Aalborg Konference.

Eldste Andrew B. Jensen løses fra sit Missionsarbejde i Danmark med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aarhus.

Den 25de og 26de Marts afholdtes Konferencemøder i de Sidste-Dages Helliges Lokale i Aarhus, det første Møde Lørdag Aften kl. 8 og tre Møder om Søndagen kl. 10, 2 og 6.

Blandt de tilstedeværende var følgende Eldster fra Zion: Platte D. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew Petersen, Præsident over Aarhus Konference, Morten Jensen, C. M. Mikkelsen, A. A. Larsen, C. Canutzen, P. Petersen, Søren Rasmussen, L. O. Dorius, George A. Petersen, J. P. Olsen, Niels Nielsen, L. Lauritsen, N. L. Andersen, Rasmus Nielsen, J. L. Petersen, P. S. Nielsen, Chr. Steffensen, Severin Nielsen, R. C. Petersen, J. P. Christensen, C. S. Sørensen, J. Petersen; fra Aalborg Konference var J. C. Poulsen, S. J. Nielsen og S. C. Christensen tilstede.

I Mødet Lørdags Aften havde flere af Missionærerne Lejlighed til at give Beretninger om Tilstanden i de forskellige Grene og deres Erfaringer i Missionslivet. Det vistes at Værket gør Fremgang og Udsigterne ere lovende. I Mødet Søndag Formiddag fik andre af Missionærerne ligeledes Lejlighed til at udtales sig med Hensyn til deres Missionsvirksomhed.

Eldste Andrew Petersen gav en Rapport om Konferencens Tilstand som følger: Den bestaar af 7 Grene, hvori 22 Missionærer fra Zion arbejde. Der er desforuden 22 Eldster, 9 Præster, 18 Lærere og 2 Diaconer; 273 Medlemmer; total Antal 324; af Børn under otte Åar 99; Sjæle i alt 423. Der var døbt 27, Børn velsignet 6, ankomne 5, bortsiddede 4, døde 2, emigrerede 2, udelukkede 5; Tiendehydere 125; Abonnenter paa Skandinaviens Stjerne 156; Bøger omsette 213; Skrifter omsette 9099; fremmede Huse besøgte 6589; evangeliske Samtaler holdt 4684; Møder afholdt 501; Søndags-skoler afholdt 98; Møder af Søstrenes Hjælpeforening 38.

Kirkens almindelige Autoriteter og Præsidentskabet over den europæiske Mission blev af Præsident Andreas Petersen foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Ligeledes foresloges til Opholdelse i deres indehavende Stillinger følgende Eldster: Andreas Petersen som Præsident over den skandinaviske Mission; Frederick Christensen som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“; Axel Augustson som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«; Andrew Petersen som Præsident over Aarhus Konference; Morten Jensen som omrejsende Eldste og P. S. Christiansen som Skriver.

Præsident Lyman holdt derpaa en opbyggende Tale, hvilken blev styrkevis udtolket af Eldste R. C. Petersen, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag kl. 2 fortsattes Mødet, begyndende som sædvanlig med Sang og Bøn. I dette Møde havde de Hellige den Glæde, at lytte til en indholdsrig Tale af Præsident Andreas Petersen, hvoraf Præsident Andrew Petersen afbenyttede den resterende Tid paa samme Maade.

I Aftenmødet holdt Præsident Lyman igen en Tale, hvortil de tilstedevarende lyttede med spændt Øpmærksomhed.

Mandag Formiddag blev et Præstedømmemøde afholdt, hvori Missionærerne fik mange passende Instruktioner med Hensyn til deres Arbejde og Pligter. Efter Konferencen vilde Eldsterne ifølge Bestemmelse virke i de forskellige Grene som følger: I Odense Gren, R. C. Petersen og J. P. Christensen; i Svendborg Distrikt, Christian Steffensen og Severin Nielsen; i Fredericia Distrikt, J. L. Petersen og P. S. Nielsen; i Esbjerg Gren, N. L. Andersen og Niels Nielsens; i Horsens Gren, J. P. Olsen, Niels Nielsen og L. Lauritsen; i Silkeborg Gren, L. D. Dorius og George A. Petersen; i Randers Gren, Søren Rasmussen og P. Petersen; i Grenaa Gren, C. Canutzen og A. A. Larsen; i Aarhus Gren, Andrew Petersen og C. M. Mikkelsen.

Konferencen i Aalborg.

Den 1ste og 2den April blev en halvaarlig Konference af de Sidste-Dages Hellige afholdt i Aalborg, hvor 25 Eldster fra Zion vare tilstede, nemlig: Platte D. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; Andreas Petersen, Præsident over den skandinaviske Mission; Louis M. Christiansen, Præsident over Aalborg Konference; D. P. Jensen, Ole Jensen, Hyrum J. Hansen, John A. Christensen, Graftus L. Ottesen, Ole Petersen, Christian Petersen, Peter Jensen, James Thomsen, James C. Poulsen, Søren C. Christensen, Sven J. Nielsen, Frederik J. Holst, Jens Christiansen, Niels C. Christensen, Mads P. Andersen, Joseph Nielsen, Hans P. Jensen, Martin Jensen, John Petersen, Morten Jensen og Christian Olsen.

Det første Møde blev holdt Lørdag Aften kl. 8, og om Søndagen holdtes tre Møder kl. 10, 2 og 6. Tiden blev afbenyttet til Taler af nogle af de tilstedeværende Eldster, hvoriblandt Præsident Lyman og Præsident Petersen og disse blev afvekslet med Sang.

I Søndag-Formiddagsmødet foreslog Missionspræsidenten Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Op-holdelse. Ligeledes foresloges Andreas Petersen som Præsident over den skandinaviske Mission og L. M. Christiansen som Præsident over Aalborg Konference, og alle Forslag vedtages.

Søndag Eftermiddag og Aften holdtes Møderne i Hotel Nationals smukke Sal, der var vel fyldt med Tilmørkere både af Hellige og Fremmede, og alle lyttede til Guds Ord ved hans Ejeneres Mund med udelst Opmærksomhed. Sangkoret bidrog ligeledes meget til at gøre Møderne interessante.

Mandagen den 3die April blev et Møde holdt af Præstedømmet, hvori Eldsterne gav deres Rapporter om Tilstanden i de forskellige Grene, samt udalte mange af deres Erfaringer i Missionslivet, hvilke altid vise, at Herren er med sine Ejendomme, der hdmhyg sig for ham. Konferencepræsidenten udtrykte sin Tilfredshed med det Arbejde, der ifølge Rapporterne var blevet udført i de sidste seks Maaneder, hvilket vises af følgende Statistik:

Konferencen bestaar af 3 Grene, hvori arbejde 2 Hjælprester og 20 af de Halvfjerds; der er 15 Eldster, 15 Præster, 8 Lærere og 5 Diaconer af det lokale Præstedømme. Medlemsantallet er 278; Børn under 8 Aar 77; Total Antallet er 398. Der er 7 blevet døbte og 6 Børn blevet velsignet af Præstedømmet; fire ere emigrerede. Missionærerne have besøgt 5881 Huse af Fremmede, holdt 2920 evangelistiske Samtaler, omfattende 6065 Skrifter og 79 Bøger. Der er 96 Stjerner-abonnenter; 45 betale Tiende.

I dette Møde blev ogsaa mange gode Raad og Lærdomme givne til Missionærerne af Brødrene, der bestyre Missionen, nemlig Præsident Platte D. Lyman og Præsident Andreas Petersen.

C. J. C. Jensen, Skriver.

Anm.: En fuld Beretning blev indsendt til Stjernen, men efter Overvejelse af Bladets almindelige Interesser og dets indskrænklede Blads har Redaktionen besluttet at forkorte alle Konferencerapporterne saa meget som muligt, og dog beholde de vigtigste Dele.

Visdomsordet og den nyere Tids Videnskab.

Tid efter anden fremkomme uvilkaarlig med Bidensfabernes Fremadskriden nye Vidnesbyrd, der styrke de Sidste-Dages Hellige i deres Tro paa, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. De Opdagelser, der gøres af vor Tids Bidensfabsmænd ere vel værd at lægge Mærke til, og se, hvor de stemme overens med Evangeliets aabenbarede Sandheder. For nogle Dage siden fik jeg tilfældigvis fat paa et Eksemplar af et Skrift, kaldet »Modern Medicine and Bacteriological Review«, og ved at gennemlæse det, traf jeg paa en Afhandling under Titel af „Kød-Dicet og Alkoholopgaven“. Ved at læse den, kom jeg til at tænke paa en Åabenbaring, Profeten Joseph Smith fik af Herren, angaaende hvad de Sidste-Dages Hellige skulde nyde, og hvad de ikke skulde nyde. Denne Åabenbaring blev given den 8de Marts 1833, og vi gengive her en Del deraf ordret fra Pagtens Bog.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, alle sunde Urter har Gud bestillet til Menneskets naturlige Kræfter og Nutte; hver Urt i sin Tid og hver Frugt i sin Tid, og alle disse skalde bruges med Maade og Taksigelse. Ja, ogsaa Kødet af Dyr og Himmelens fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Taksigelse; desuagtet skulle de nydes sparsomt, og det er mig velbehageligt, at de ikun skalde bruges i Vinterens Tid, eller naar det er koldt eller i Hungersnød.“

Jeg vidste ikke, at den sidste Del af denne Åabenbaring var i Overensstemmelse med Folks Anskuelser paa den Tid, og endnu mindre med mange Anskuelser i vor Tid. De fleste troede, og endnu tro, at en Kød-Dicet er meget sund og nærende. Naar man gaar ind paa hvilket som helst Spisehus, vil man se, at de ni Tiendedele af Gæsterne spise Kød hver Dag. Dette er sikkert et Bevis for deres Anskuelse om en Kød-Dicet. Dette er ganske i Modstrid med Herrens Billie, som den er os aabenbaret, og nu bliver en Kød-Dicet paastaaet af de kynigligste Læger baade i Europa og Amerika at være usund. Redaktøren af »Bacteriological Review« viser os, at de Nationer, der spise mest Kød, ere ogsaa

meist henfaldne til spirituøse Drikke, medens Hinduerne og Kineserne, der leve af Planteføde, Turkerne, der spise Byg, og Sydamerikas Indfødte, der leve af Bananer og andre Sydfrugter ere øedruelige og maadeholdne. Doktor Alexander Haag siger i sit interessante Værk, „Urinshyre som Faktor i Sygdommes Oprindelse“:

„Ligesom Morphin, Cocain og Alkohol, hvorom vi have talet, er Kød ogsaa en Stimulans, og denne er den virkelige Ursag til, at man har Vanfælighed ved at stille sig fra dets Brug. Hvad Næring angaar er der ingen Vanfælighed, thi der er mange andre Fødemidler, der ere lige saa nærerige, ja endog mere, end Kød. Dette virker som en Stimulans akkurat paa samme Maade som Morphin, Cocain og Alkohol, ved at bortdrive Urinshyre af Blodet. Urinshyren, Xanthinen og de Salte, Blodet indeholder, formindsker dets Alkalitet og for en Tid holder det frit fra Urinshyre, men ligesom i de andre Tilfælde, hvor Droger bruges, paafølger en Tilbagevirken og da maa man bruge mere Kød, Alkohol, Morphin eller Cocain for at forebygge den ellers paafølgende Afmatelse. Brugen af den ene Stimulans gør den næste nødig, og jo mere man bruger dem, desto mere Urinshyre holdes der tilbage, og desto større Kvantiteter vil der behøves for at holde den tilbage. Til sidst naas en Tilstand, hvor det bliver umuligt at forøge Stimulansen, og følgelig kommer der en overmaade stor og ustændelig Tilhæftning af Urinshyre i Blodet, der som Følge bringer Hovedpine, Melankoli og Uræmi. Det er blevet mig fortalt af en af mine Patienter — hvis Datter har et Shgehjem for Kvinder, der lidt af Drikkeshygen — at hun har lært af egen Erfaring, at Kød er det værste, man kan give dem at spise, og hun gør alt, hvad der staar i hendes Magt for at vænne dem fra at kræve Kød; „men,“ siger hun, „man kan tydelig se i deres Ansigtet den Øyst, der opvækkes hos dem, naar et godt stort Stykke Kød er bragt ind;“ og jeg siger, ligesom de vilde glædes ved at se en Tønde Brændevin sat ind paa Bordet. Det er ogsaa blevet mig fortalt af samme Person, at naar Længselen efter Alkohol ophører, lønges de heller ikke mere efter Kød. Det er Stimulation, der kræves, ikke Næring.

„Jeg ønsker ogsaa at vise, at Kød saaledes ikke alene opvækker Begærighed efter et Virremiddel til at modvirke Svækkelsen, der paafølger dets egen Pirren; men det forårsager ogsaa Tørst, saa at dem, der nyde det, nødsages til at drikke meget, hvilket gernegaard ud paa Öl og saadant, som igen indgyder Shre og Alkohol i Legemet.“

Ligesom Kød bringer Tørst ved ataabne Blodaarerernes fine Haarrør og lade Vand flyde ud af Blodet, saaledes vil ogsaa Ud saltene, som Frugter og Urter indeholde, ikke alene forebygge saadan skadelig Udstromning af Bædskø, men ved Rydelse af Frugt og Havesager indføres en betydelig Masse Vand i Legemet. Af disse to Grunde have

dem, der spise Frugt kun siden Tørst, sammenlignet med dem, der spise Kød; og vi kunne vel ogsaa nu mere tydeligt se, hvorfor en Dicet uden Kød er et af de bedste Midler for at forebygge stærk Tørst; hvilken, om det ikke var for det spiste Køds Skyld, maaesse slet ikke vilde have paakommet.

Dem, der ikke spise Kød, have uden Twivl ingen Stimulation, og naar denne frembringes ved Kød eller Droger, er den vist nok behagelig, saa længe den varer; men den er dog snart forbi og synker sit Offer længere og længere ned i Mathed, og for igen at overvinde denne gribes der til endnu mere farlige Midler. Men dem, som hverken stige eller synke, og som holde Blodet stadig frit fra Urinshre, besidde mere Livskraft og drage mere Næring af deres Føde, end dem der bestandig gentage Stimulation, og tro at det gør dem stærkere.

De Folkeslag, der bruge Cerialier og Frugter for Føde, ere mere kraftfulde og udholdende i legemlig Virksomhed end dem, der spise Kød, og vi kunne godt se Aarsagen dertil, skønt disse ville paastaa, at det modsatte var Tilfældet.

Uden Twivl er al Stimulation urigtig, og saaledes nyde vi Livet i Dag paa Imorgens Bekostning; og som vi i Dag svæve lidt ovenover vor normale Sfære, saaledes ville vi i Morgen synke lige saa langt nedenunder den igen. Kun dem, som leve paa en for Urinshre fri Dicet, kunne have en stadig høj Grad af Livskraft hver Dag, og disse føle aldrig Trang for Stimulation.

Som Følge af disse Undersøgelser forekommer det mig, at Menneskene i deres Uvidenhed ere paa Vej til at blive kædende, skønt Skaberen havde til Hensigt, at de skulde være frugtædende; og jeg tror, at de snart ville komme til at forstaa, at de endog i Dag betale dyrt for deres Daarskab, ved at lide Tab baade paa Land og Legeme.

(Juvenile Instructor.)

Et trostende Ord.

(Efter det Engelske af F. G.)

Hvor ofte vi se paa vor Vandring her,
At Modet kan svækkes af Livets Trang —
At Byrden kan synes os altfor svær,
Og Vejen, vi træde, som øde og lang.
Et trostende Ord fra et Hjerte huldt
Forfrisker dog Prøvelsens kvalme Luft,
Opliver paanh — lig en Blomsterduft —
Det Haab og Mod, der af Sorg var sjult.

Hvor mangen et Øje, saa treet og ømt
 Af brændende Taarer er luft i Vøn!
 Men Taarernes Væld maa til sidst blive tømt
 Saa Hjærtet maa bløde og sukke i Vøn.
 En tjenende Engel med Haab og Trøst
 Nu baner sig Vej og sit Lys sætter frem —
 Oplyser det dunkle og forgramte Hjem
 Og Sjælen gengiver nyt Mod og Lyft.

Det skinnende Lys, der fra Dig udgaar —
 Den Trøst, Du har ydet hver modløs Aaland —
 Dit Vennebrev, skrevet i Engleord —
 Den Hjælp, der gif ud fra din egen Haand —
 Juveler — skal smykke din Krone støn,
 Formere det store Bennetal,
 Som snart vil Dig møde i Himlens Sal
 Og evig Dig elße — Se! Der er Din Vøn.

Alofa.

Dødsfald. Den 23de Februar d. A. afgik ved Døden i St. Charles, Idaho, U. S. A. en af mange bekendt Mand ved Navn Ole Hansen Ejvne. Han var født i Sandsvær Sogn, Norge. Han anammrede Evangeliet i 1860 og emigrerede i 1862, og hjalp circa 50 fattige Sødfende med sig op til Utah, hvor han bosatte sig i South Cottonwood og senere i St. Charles, Idaho, hvor han boede indtil sin Død. Han var sin Religion hengiven og nidkær i Udsøvelsen af sine Pligter; han efterlader sig fire Børn, der haabe at møde ham hisset. (Wikuben.)

Inndhold.

Tale af Præsident Geo. D. Cannon	113	Konferencen i Aalborg.....	124
Herskeshyge	119	Visdomskoret og den nyere Tids	
Ned. Bem.:		Bideneskab	125
Nabenbaring	120	Et trostende Ord (Poesi).....	127
Afløsning og Bestifikelse	122	Dødsfald	128
Konferencen i Aarhus	122		

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).